

Trên tàu

Tàu dừng ở Huế ba mươi phút. Hành khách nhón nháo mắt một lúc. Bên ngoài, những người bán hàng rong chen nhau đưa đồ ăn cho khách. Thành phố chìm trong ánh sáng nhợt nhạt hắt ra từ những ngôi nhà. Họ mua hai cái bánh sừng bò và hai chai nước khoáng.

“Ngày xưa, suýt nữa thì anh yêu một cô gái Huế.”

“Sao lại suýt nữa?”

“Thì suýt nữa. Thế thôi.”

“Cô ta xinh không?”

“Nhìn ảnh cũng được.”

“Anh chưa gặp cô ta à?”

“Chưa. Chỉ nhìn ảnh thôi. Bọn anh gửi ảnh cho nhau.”

“Thế anh biết cô ta từ khi nào?”

“À, hồi ấy anh học lớp mười một. Cô ấy có một bài thơ đăng báo. Anh viết thư cho cô ấy.”

“Chỉ có thể thôi?”

“Chỉ có thể thôi. Rồi bọn anh viết thư cho nhau thường xuyên. Trong năm năm liền.”

“Rồi sao nữa?”

“Chả sao cả. Rồi bọn anh không viết thư cho nhau nữa.”

“Tự nhiên không viết nữa à?”

“Cũng không hẳn thế.”

“Thế anh viết những gì?”

“Tất cả mọi thứ.”

“Tất cả mọi thứ là những thứ gì?”

“Chẳng có gì.”

“Anh làm em chán rồi đấy. Đầu tiên là tất cả. Sau đấy là chẳng có gì.”

“Thì đúng là chẳng có gì. Toàn những chuyện vớ vẩn.”

“Nhưng anh có bao giờ thế đâu? Tự dưng viết thư cho một người không quen biết, kể toàn những chuyện vớ vẩn.”

“Hồi đó anh muốn viết vắn.”

“Anh chẳng bao giờ nói với em chuyện đấy.”

“Chuyện gì cơ?”

“Chuyện anh đã từng muốn viết vắn.”

“Chuyện ấy chẳng có gì đáng nói.”

“Chẳng có gì đáng nói? Thế tại sao anh lại viết cho cô ta?”

“Vì hỏi ấy anh còn trẻ. Anh khác bây giờ.”

“Tóm lại anh viết cho cô ta những gì?”

“Chả gì cả. Anh nói rồi. Toàn những chuyện lật vặt. Những cuốn sách anh đã đọc. Một bài hát anh vừa mới nghe. Hà Nội những ngày mùa đông. Đứa em họ vừa mới mất.”

“Thế còn văn chương?”

“Tất nhiên cả văn chương nữa.”

“Cô ta cũng thích viết văn?”

“Tất nhiên rồi.”

“Thế anh viết gì về văn chương cho cô ta?”

“Toàn chuyện vớ vẩn. Những nhà văn anh yêu thích.”

“Anh yêu thích ai?”

“Nhiều người.”

“Nhiều người là những ai?”

“Là nhiều người.”

“Họ phải có tên chứ.”

“Anh chỉ nhớ được vài cái tên. Chẳng hạn như Tolstoy hay Chekhov. À, cả Hemingway nữa. Chẳng nhớ hết được. Lâu rồi anh không đọc sách.”

“Sao anh không đọc nữa?”

“Anh chán rồi.”

“Tại sao?”

“Thì chán. Có thể thôi. Em toàn hỏi những chuyện vớ vẩn.”

“Thế tại sao anh và cô ta lại không viết thư cho nhau nữa?”

“Chả tại sao cả. Tự dưng anh không thích viết nữa.”

“Từ lúc nào vậy?”

“Từ hồi anh học năm thứ tư. Thôi, đừng hỏi nữa. Anh chán rồi. Chuyện này chẳng có gì để kể.”

“Kể cho em nghe đi. Em xin anh đấy.”

“Có gì để kể đâu. Sao em lại quan tâm đến chuyện ấy thế?”

“Kể cho em đi mà. Tại sao anh và cô ta không gặp nhau? Anh không muốn à?”

“Thực ra có một lần. Vào mùa hè năm thứ ba. Anh đi làm thêm, dành dụm được một ít tiền. Anh vào Huế. Anh muốn rủ cô ấy đi Hội An.”

“Vậy là anh đã gặp cô ta?”

“Không, anh không gặp. Anh đến Huế vào buổi sáng sớm. Nó không giống như anh tưởng tượng. Anh hoàn toàn thất vọng. Nó quá nhỏ. Xấu xí và nhếch nhác. Anh cảm thấy mình bị lừa.”

“Bị ai lừa? Cô ta ấy à?”

“Không, chả ai lừa anh cả. Anh chỉ có cảm giác mình bị lừa. Có thể thôi.”

“Trong thư viết cho anh, cô ta có viết về Huế không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Và anh đã hình dung Huế theo cái cách cô ta miêu tả, đúng không?”

“Ừ. Có lẽ vậy.”

“Chắc chắn vậy. Vì thế mà anh cảm thấy bị lừa. Huế trên thực tế không đẹp như cô ta miêu tả. Và anh cảm thấy rằng cô ta cũng sẽ như vậy. Không xinh như anh tưởng tượng. Anh thất vọng vì điều đó.”

“Anh không biết. Nhưng anh nghĩ cảm nhận của con người ta về thành phố quê hương thường méo mó. Nếu cô ấy đến Hà Nội, chắc cũng có cảm giác giống anh.”

“Nhưng biết đâu cô ta lại yêu Hà Nội.”

“Cũng có thể. Anh không biết. Lúc ấy anh cảm thấy hụt hẫng. Rồi anh nhận ra rằng anh và cô ấy không hợp nhau. Rằng bọn anh chỉ sống bằng cuộc sống tưởng tượng. Bọn anh không thể đi xa hơn, nếu cứ giữ mãi cái ảo tưởng về một cuộc sống mơ mộng và hoàn toàn thiếu thực tế kiểu như vậy. Nó sẽ chẳng đi đến đâu cả.”

“Rồi anh về Hà Nội?”

“Không. Anh đi Hội An một mình. Lúc ấy anh chỉ muốn chết quách đi cho xong.”

“Anh muốn chết chỉ vì cô ta làm anh thất vọng à?”

“Anh không biết. Lúc đó có thể anh đã cảm thấy sợ hãi.”

“Sợ hãi? Sợ cái gì mới được chứ?”

“Anh không biết. Chỉ là cảm giác thế thôi. Cảm giác giống như mình bị bỏ rơi vậy.”

“Sau đó thế nào?”

“Anh không viết thư cho cô ấy nữa.”

“Còn cô ta thì sao?”

“Cô ấy viết thư cho anh vài lần. Anh không viết thư trả lời. Rồi cô ấy cũng thôi. Lần cuối cùng cô ấy viết thư trách anh không hồi âm.”

“Tại sao anh không hồi âm? Nói rõ mọi chuyện với cô ta?”

“Chả tại sao cả. Anh thấy chuyện này thật vớ vẩn.”

“Chuyện gì vớ vẩn? Chuyện em đang hỏi anh hay chuyện anh với cô ta?”

“Tất cả mọi chuyện đều vớ vẩn.”

“Mà tại sao cô ta không ra Hà Nội gặp anh?”

“Anh làm sao biết được?”

“Biết đâu cô ta đã ra Hà Nội, đến nhà anh, rồi chỉ dám đứng từ xa nhìn anh. Còn anh thì chẳng nhìn thấy cô ta. Một mối tình đơn phương và vô vọng. Giống hệt phim của Vương Gia Vệ.”

“Thôi đi mà. Em biết là anh không thích phim của Vương Gia Vệ.”

“Thì có sao đâu. Biết đâu bao nhiêu năm qua, cô ta vẫn âm thầm yêu anh.”

“Thôi đi.”

“Mà cũng có thể cô ta chết rồi cũng nên.”

“Cô ấy bằng tuổi anh. Chẳng có lý do gì để chết cả. Thôi, anh buồn ngủ lắm rồi. Toàn những chuyện không đâu.”

“Nếu cô ta chết, anh có cảm thấy đau khổ không?”

“Anh không biết. Thôi, anh ngủ đây.”

“Có thể cô ta tự tử. Vì thất tình. Vì bị anh ruồng rẫy.”

“Em làm ơn thôi đi có được không?”

“Tại sao tôi lại phải thôi?”

“Rồi. Đừng nổi nóng nữa. Thì cứ coi như cô ấy đã chết. Được chưa nào? Có khác gì đâu. Bây giờ có gặp cô ta, anh cũng chẳng nhận ra. Anh chán nói chuyện này lắm rồi.”

Hai người im lặng. Họ cảm thấy bức bối. Họ nhìn ra ngoài cửa sổ. Tàu bắt đầu chuyển bánh. Người ta tắt hết đèn trên tàu. Thành phố Huế chỉ còn những vệt sáng mờ dần rồi biến mất.

Người đàn ông đã ngủ say. Anh thở khò khè, những tiếng gừ gừ như chực thoát ra khỏi miệng. Mọi người đều đã ngủ. Chỉ còn lại tiếng xịch xịch của tàu hỏa. Người đàn bà không ngủ được. Chị nhìn trừng trừng vào khoảng tối trong khoang tàu, lòng tràn ngập một xúc cảm lạ lùng chưa từng có. Chị cảm thấy rõ ràng hơn bao giờ hết rằng lúc này đây chị có thể tha thứ cho bất cứ ai về bất kỳ chuyện gì, rằng tất cả mọi người đều là những kẻ đáng thương, cuộc đời đã phản bội họ, phần lớn những năm tháng tuổi trẻ của họ đều đã trôi qua trong những toan tính tầm thường và ti tiện.

Gần sáng, toàn bộ hành khách trong toa bị đánh thức bởi một tiếng kêu thất thanh. Hình như vừa xảy ra một vụ tai nạn.